

INLEIDING EN VERKLARING

De geschiedenis...

Ik ben al een hele tijd gefascineerd door het weer. Een paar jaar geleden woonde ik in Peru. Zo nu en dan liet ik de herrie van Lima achter me en ging ik naar Punta Sal, een klein vissersdorpje aan de grens met Ecuador. Hemingway viste daar vroeger op marlijn. Ingelijste foto's waarop hij grijnzend naast zijn enorme vangsten staat, hangen aan de muren van de gammele cafés.

Ik ging niet om te vissen, maar om in zee te zwemmen, te bodysurfen op de enorme golven van de Pacific. Zonder een wetsuit kon je dat maar tien, vijftien minuten volhouden, omdat het water zo koud was door de Humboldtstroom. Maar één keer tijdens Kerstmis was het water juist heel aangenaam. Ik bleef er twee uur in, me afvragend waar dat verschil vandaan kwam, en was zo bruin als een noot en bedekt met zout toen ik er weer uit kwam. El Niño was gekomen en had warm water meegevoerd. Daar voel je dat het eerst, in de zee voor dat afgelegen en schaarsbevolkte grensgebied. Het fenomeen doet zich altijd voor rond de kerst, vandaar de naam: El Niño, het Christuskind.

De kinderen van de vissers die in het ongebruikelijk warme water speelden, wisten dat El Niño was gekomen. Evenals ik. Maar de internationale media leken de gebeurtenis nog niet in de gaten te hebben, en het bleef nog maandenlang stil.

Dat zette me aan het denken: hoe zou het zijn als je het weer beter kon voorspellen? Daar zou je financieel heel wat wijzer van kunnen worden...

Een gruwelijk voorbeeld van de verwoestingen die het weer kan aanrichten en de wrede reactie van de mens is het volgende. Tweeduizend jaar geleden werden tijdens de Peruaanse Moche-beschaving, kundige pottenbakkers die langs de noordkust van het gebied rondom Punta Sal woonden, honderden mensen geofferd om de weergoden in de jaren dat El Niño zich voordeed gunstig te stemmen. Aan de voet van kliffen zijn

massa's skeletten gevonden. Archeologen bestudeerden de tekeningen op de potten, dateerden de skeletten, analyseerden de grond en het steen en reconstrueerden het verhaal van de Niño-offers. Want het warme water dat El Niño meevoert, bedreigt de visstand en zorgt vaak voor zware regens die oogsten verwoesten. Voor de kustbewoners betekende El Niño de hongerdood.

En mensenoffers.

Toen ik de potten van de Moche zag, in hun zee zwom en over hun kliffen wandelde, werd ik me bewust van de macht van het weer en zijn rol in de ontwikkeling van de geschiedenis van de mensheid. Sindsdien is het weer me altijd blijven fascineren... het ontstaan van *Ark-storm* gaat vele jaren terug.

De wetenschap

Van voorspelling tot manipulatie van het weer is een grote sprong. We zijn bekend met 'cloud seeding', een methode om neerslag op te wekken, maar de ionisatietechnologie in dit boek is een veel krachtiger instrument/wapen. Zorgen dat het regent in de Arabische woestijnen, en daarmee alle records breken, doet denken aan een Bijbelse dag des oordeels. De wetenschap/technologie bestaat al – googel maar op zware regenval in Al Ain, Verenigde Arabische Emiraten, in juli en augustus 2010 (als regen er schaars of onmogelijk is) om te zien hoe krachtig die is. En de technologie is sindsdien verder ontwikkeld.

Ark-storm 1000 is een reëel en angstaanjagend scenario. Werknemers van meerdere instellingen op diverse plekken spelen een actieve sleutelrol in het voorspellen en de crisisbeheersing van het scenario als en wanneer het Californië treft. Om het eenvoudig te houden heb ik de hoofdpersonen bij elkaar gezet en ze een fictief hoofdkwartier op Stanford University gegeven. Voor het overige komen de feiten, voor zover mijn intelligentie en bevattingsvermogen reiken, overeen met de realiteit.

LD, Suffolk, 2013

PROLOOG

‘Wat zou er gebeuren als één man het weer kon bepalen?’

‘Alleen Allah kan het weer bepalen.’

‘Niet waar.’

Op duizenden kilometers afstand, in Iran, snoof de ayatollah honend.

‘Denk je soms dat je nu even machtig bent als Allah? Denk je dat je met je miljarden dollars God bent geworden? Dat is ketterij.’

‘Geen ketterij, maar technologie. Ik kan het laten regenen. Ik kan het laten ophouden met regenen. Ik kan de kracht van een storm intomen en ik kan hem versterken. Ik kan de zondvloed opwekken. Ik kan heuvels meesleuren, huizen verwoesten, ik kan een strook van de allerduurste gebouwen in de Verenigde Staten uitkiezen en de gramschap van Allah jegens de ongelovigen erop laten neerdalen.’

‘Zou je de jihad kunnen voeren via het weer?’

‘Staat er niet in de heilige Koran: “We hebben hem gesteund tegen diegenen die hem afwezen. Zij waren waarlijk een verdorven volk, en daarom hebben wij ze allen laten verdrinken.” Is dat geen prachtig idee?’

‘Wanneer ga je dat doen?’

‘Als de juiste storm komt. Dan zal ik hem versterken. Ik zal Californië de Ark-storm uit zijn nachtmerries bezorgen.’

Nazomer

I

Hurricane Point, Californië. Maandag, 6.00 a.m.

De golf kwam geluidloos aanrollen, als een moordenaar in het heldere ochtendlicht. Reusachtig, indrukwekkend, moordzuchtig. *Kom me maar pakken, vooruit, laat maar zien of je het kan.* Ze zag hoe hij aanzwol, groter dan de golven die hem vooraf waren gegaan. Zo'n drieënhalve tot vier meter hoog, met een wand van waarschijnlijk wel zevenenhalve meter. Enorm, maar nog net een golf waarop ze kon surfen zonder er met een jetski in gesleept te hoeven worden. Haar hart begon te bonken toen ze op haar board ging liggen, haar lange, gespierde armen uitstak en hard begon te peddelen. Ze zag de golf ervoor exploderen in een kolkende razernij van wit water. Ze kon het monster achter haar, dat haar inhaalde, achter haar oprees, zijn muil opensperde, niet meer zien, maar ze voelde het. Het tilde haar op, angstaanjagend hoog. Nu kon ze niet meer terug. *Peddel voor je leven, harder, sneller.*

Ze greep het board vast en sprong razendsnel overeind toen de golf haar oppakte en voortstuwde langs zijn reusachtige wand. Ze hield zichzelf in evenwicht, diep door haar knieën gebogen, met uitgestrekte armen, in de gevechtshouding, over het water scherend, wild van vreugde, uitgelaten van de adrenaline. Ze gleed langs de wand, overeind blijvend ondanks de trekkracht van honderden tonnen water. Ze zeilde de tunnel in, het bovenaardse blauw in, het moment in waarop de tijd stilstond en het universum slechts bestond uit jou en de wand en het gebulder in je oren. En daarna ging de tijd weer door, begon de tunnel zich te sluiten en restte er nog maar een fractie van een seconde om te ontsnappen. Ze bukte diep, schoot de tunnel uit en maakte een salto over de top van de golf. Met haar voeten nog stevig op haar board vloog ze door de lucht, boven het water, en beheerste zo de twee elementen. Bedwong ze. Deze keer. Haar ziel juichte en ze schreeuwde het uit. Niemand die haar kon horen. Ze surfte alleen, tegen de surferscode in. Slechts de vrouw en de zee, met alleen de vlucht wild krijsende meeuwen als getuigen.

De meeuwen keken hoe ze naar het rustige water peddelde, waar de golven niet oprezen om strijd te voeren. Ze keken hoe ze naar het strand peddelde en het water uit liep, met haar door de zon gebleekte haar dat op haar rug viel, haar goudkleurige huid, bezaaid met sproeten op haar iets te lange, aristocratische neus, waardoor ze net niet gewoon mooi was. Ze zagen haar achteromkijken naar de zee, een beschouwende blik, deels dankbaar, deels triomfantelijk, deels opgelucht.

En altijd die onderliggende angst. Alleen een gek voelde die niet. Gwen voelde hem verdwijnen toen ze met haar board onder de arm over het strand liep. De dood zwom met de enorme golven mee, dat wist elke surfer. Hij maakte deel uit van de kick, het feit dat je je leven in de waagschaal stelde. Haar beloning was de euforie dat ze het had overleefd. Ze voelde haar door zich heen golven en de leegten in haar vullen, de twijfels wegspoelend. *Nu* was ze klaar om het tegen ze op te nemen, om het spel mee te spelen. En weer te winnen.

2

Hurricane Point, Californië, een week eerder

Het was begonnen als een normale dag tot de telefoon ging. Joaquin Losada in Peru.

‘*Chica*. Ben je wakker?’

‘Nu wel,’ antwoordde Gwen, terwijl ze in haar ogen wreef en naar haar wakker tuurde. Zeven uur. Ze had tot drie uur tequila zitten drinken met haar jeugdvriendin Lucy en haar taekwondotrainer Dwayne plus een paar van zijn vroegere Navy SEAL-makkers die op het punt stonden op reis te gaan en vastbesloten waren om in stijl afscheid te nemen. Door de gedachte dat zij zich al snel moesten inschepen, terwijl zij op droog, niet deinend land zou blijven, voelde ze zich ietsje beter.

‘Zet je computer aan. Kijk naar de standen!’ hoorde ze Joaquin met zijn hoge stem zeggen. Die stem was altijd hoog, en verrukkelijk camp, maar deze morgen klonk hij als nagels over een schoolbord.

Gwen zwaaide haar benen voorzichtig over de rand van het bed, trok de alpaca deken om zich heen, liep naar de zitkamer en zette haar computer aan.

‘Ik ben aan het kijken,’ zei ze, terwijl ze zich op de flikkerende cijfers

probeerde te concentreren nadat het scherm tot leven was gekomen. Ze draaide de met jade ingelegde gouden ring die ze om haar middelvinger droeg almaar in de rondte, terwijl ze de cijfers las en herlas.

‘Jeetje! Die temperaturen rijzen de pan uit voor september. Zijn de sensoren defect?’

‘Dacht ik eerst ook. Er is de afgelopen twee weken iets aan de hand met de waarden. Ik heb het er niet eerder over gehad omdat het gewoon te gek was. Ik wilde afwachten of ze weer normaal werden.’

‘En?’

‘Dat werden ze niet. De temperaturen blijven maar oplopen. Dus óf de sensoren zijn defect óf het model is gestoord óf er is zich een enorme Niño aan het opbouwen.’

‘We dachten al dat het een grote zou worden.’ Gwen stond op, liep naar de keuken, schonk zich een beker water in en dronk die op. Er lekten druppels van haar lippen op haar borst, die vochtplekken achterlieten op haar witte hemd.

‘Gwen, je hebt groot en je hebt echt ontzagwekkend. Er zijn hier allerlei vreemde zaken aan de gang. We hebben verzengende zonneschijn gehad, zoals in hoogzomer, en het is hier nog maar lente. We hebben stortregens gehad en bizarre golven. We zijn de afgelopen twee weken vijftien sensoren kwijtgeraakt.’

‘Krijg nou wat! En zijn die door de golven verbrijzeld, denk je? Ze horen bestand te zijn tegen extreme golfslag.’

‘Zeg dat maar tegen hen. Volgens mij liggen ze op de bodem van de oceaan, in gruzelementen. Ik ben er met de boot naar gaan zoeken. Geen spoor te bekennen. En ik zal je zeggen, ik wilde er eigenlijk niet lang blijven, maar ik heb mezelf gedwongen om te zoeken. De zee geeft me een eigenaardig gevoel. Vreemde kleur, donkerder dan normaal en hij voelt bijna elektrisch aan. Zo heet als de hel.’

‘Ik ken dat, zoals vlak voor er een orkaan komt.’ Gwen zweeg even en stelde de vraag die ze nooit wilde stellen, maar die altijd in de lucht tussen hen in hing, onuitgesproken, een onderdrukte nachtmerrie. ‘Joaquin, het zijn toch de golven, hè? Het is niet, nou, je weet wel...?’ Haar stem stierf weg.

‘Sabotage? Een dreigement? Die narcoklootzakken? Chica, ik hoop van niet. Ik hoop het echt niet, en het is ook onwaarschijnlijk. Ik ben op mijn hoede. Ik ben altijd op mijn hoede, maar ik heb niks gezien. Niemand. Ze weten niets van ons. Wat iedereen in Punta Sal betreft, ben ik gewoon een cameraman die gek is van dolfijnen en van vissen houdt. Ik

ga eropuit in mijn vissersboot en niemand die het vreemd vindt.’

‘Blijf op je hoede, Joaquin. Ik heb je hierbij betrokken.’

‘Hé, ik ben een grote jongen, en ik let heus op, anders blijf je toch de kloten van mijn lijf zeuren, maar Gwen, chica, luister. Wat me echt de stuipen op het lijf jaagt, is dat krankzinnige weer. Er is iets ernstigs op komst en dit is onze grote kans, Oracles grote kans, om het te voorspellen.’ Joaquins stem was misschien wel een volle octaaf omhooggegaan.

‘Oké. Ik snap wat je bedoelt.’ Gwen ging achter haar bureau zitten en keek weer naar de cijfers. Getallen liegen niet. De logica dicteerde dat het de golven waren die de boeien vernielden. Ze blies haar adem uit. ‘Wat hebben we nodig?’

‘Meer sensoren. Van het versterkte soort. Meer boeien, idem dito.’

‘De dure,’ merkte Gwen op, terwijl ze haar knokkels tegen haar kloppende slapen drukte. ‘Hoeveel hebben we er nodig?’

‘Veertig.’

‘Veertig!’ riep Gwen uit, terwijl ze in haar hoofd als een razende de kosten berekende. ‘Jezus, Joaquin, dat kost bijna een half miljoen dollar. Zoveel geld heb ik niet. Eigenlijk heb ik bijna niets.’

‘Dan is het tijd dat je uit je schuilplaats komt, chica. Je moet aan de slag, een deel van Oracle verkopen, een flinke hoeveelheid *plata* zien in te zamelen, en een beetje snel ook.’

3

Hurricane Point House. Een week later,
maandagochtend 8.00 a.m.

Gwen stapte in haar Mustang. Ze draaide het contactsleuteltje om en glimlachte. Dertig jaar oud en de auto brulde nog als een leeuw.

Ze reed langzaam de zandweg af naar de oprit van Highway 1 en kronkelde verder langs de steil aflopende kliffen. Mijn god, wat hield ze van dit uitzicht – het eindeloze blauw van de oceaan, de gesloten gelederen van gebochelde golven, in de verte het silhouet van de vuurtoren van Big Sur, de majesteitelijk oprijzende Bixby Bridge die de canyon onder haar overspande, de rij cipressen bij Soberanes Point. Het was haar thuis, al een hele tijd, maar ze koesterde haar vermogen om het te blijven zien met de bewonderende blik van een vreemdeling.

Na zo'n drie kwartier sloeg ze af, landinwaarts over de Carmel Valley Road. De zon werd feller, waardoor ze haar ogen tot spleetjes moest knijpen, en ze miste bijna de afslag naar Laureless Ranch. 'Laat de ranch links liggen,' had de assistente van de grote baas gezegd, 'en rij vierhonderd meter door. Je kunt ons niet missen.'

Ze zag wat de vrouw had bedoeld. Het vierkante, twee verdiepingen tellende gebouw van graniet en glas, in de vorm van een doos, zag eruit alsof een buitenaards ruimtevaartuig het uit Silicon Valley had opgepikt en zomaar ergens in Carmel Valley had neergezet.

Hoe hebben ze er in godsnaam toestemming voor gekregen, vroeg ze zich af toen ze uit de Mustang stapte. Ze streek de plooiën in haar zwartlinnen broek glad, trok het zwarte topje naar beneden om haar blote huid te bedekken en ademde langzaam uit. Nu kon ze niet meer terug. Er stond te veel op het spel om terug te krabbelen.

Ze liep met grote passen naar de dichte deuren en sprak in een intercom. Ze was zich ervan bewust dat ze door een onopvallende camera in beeld werd gehouden en staarde onverstoord terug.

'Gwen Boudain voor dr. Messenger.' Ze sprak langzaam, nonchalant, op de typisch lijzige toon van een Californische *surfer girl*.

'Kom binnen,' zei een bijna robotachtige, metalige stem die het wonderlijk genoeg voor elkaar kreeg om toch vriendelijk te klinken. Met een hoorbare klik zoemden de deuren open.

Een kleine vrouw van middelbare leeftijd, met een bos kastanjebruin, krullend haar en een diepe frons op haar gezicht, kwam haastig naar Gwen toe.

'Hallo, dr. Boudain. We hebben elkaar over de telefoon gesproken. Ik ben Mandy, de assistente van dr. Messenger. Hij verwacht je. Het kantoor in de hoek. Daar bij de ficus.'

'Bedankt,' zei Gwen. Ze rechte haar schouders, schudde haar haar naar achteren en liep het gebouw door. Vanwege haar houding, kaarsrecht, hoofd omhoog, zag ze er nog langer uit dan haar een meter tachtig.

Ze was zich ervan bewust dat ze nagekeken werd, negeerde het.

'Wie is dat lekkere ding?' hoorde ze iemand vragen.

'Dat *lekkere ding*,' hoorde Gwen Mandy zeggen, 'is dr. Gwen Boudain. En ze lijkt meer op een kat, als je het mij vraagt, met die magische groene ogen.'

Gwen onderdrukte een grijns en vroeg zich af wat ze verder nog voor vergelijkingen zouden bedenken.

Ze bleef staan voor een stalen deur, klopte er hard op en liep naar bin-

nen. Twee mannen braken hun gesprek af en keken afwachtend op. Ze zaten tegenover elkaar aan een glanzend gepoetst bureau van walnoot-hout, waarop alleen een telefoon en een computer stonden. Controlfreak, dacht Gwen meteen, terwijl ze de man achter het bureau opnam. Hij ging staan en stak een hand uit. Een meter vijftachtig, met de magere gestalte en het gebruinte gezicht van een atleet en de heldere, vastberaden ogen van een visionair. Felblauw, in zijn geval. Geschoren hoofd, om beginnende kaalheid te verhullen of alleen omwille van efficiëntie en imago, dat wist Gwen niet. Hij droeg een scherp gesneden, grijze broek en een fris gestreken, limoengroen overhemd met een open boord.

‘Dr. Boudain! Ik ben Gabriel Messenger,’ kondigde hij aan. Geen glimlach, een en al zakelijkheid. Messenger gaf Gwen een stevige hand en kneep die bijna fijn. Gwen kneep meteen terug. ‘Dr. Messenger.’

Hij rook naar citroen – een of andere dure aftershave – en frisse lucht.

‘Dit is Peter Weiss,’ zei Messenger, met een handgebaar naar de andere man. Weiss was iets kleiner dan gemiddeld, tener gebouwd met het buikje en de gebogen schouders van een computerfanaat.

‘Peter is Falcon Capitals übertechneut,’ voegde Messenger eraan toe.

Weiss hees zich uit zijn stoel. Als Messenger dag was, dacht Gwen, was deze man nacht. Er hing een zweem van kruidige sigarenrook om hem heen. Hij was helemaal in het zwart gekleed: t-shirt, overhemd los eroverheen, broek, suède instappers. Hij had een kortgeknipt sikje, een beetje dun, alsof het moeite kostte het te laten groeien. Zijn ogen, die rood dooraderd waren en een intense intelligentie verraadden, hadden iets katachtigs en zijn zachte, steile, zwarte haar deed Gwen vermoeden dat hij ergens wat Chinees bloed had.

‘Prettig je te ontmoeten, dr. Gwen,’ zei Weiss met een warme glimlach en een zachte handdruk.

Ze gingen naar een ronde tafel bij het raam. Messenger nodigde ze uit te gaan zitten. Halfdichte luxaflex temperde de gloed van de zon.

‘Oké, vertel ons maar waarom je hier bent,’ zei Messenger, terwijl hij zijn ellebogen op tafel zette, zich naar Gwen overboog en zijn blik op haar gericht hield.

Doordat zijn Engels met een doordringend Duits accent werd gesproken, kwamen de woorden eruit als een bevel.

Gwen keek op, glimlachte naar hem, draaide zich naar Weiss om hem in de glimlach te betrekken. *Laten we het spel beginnen.*

‘Oké, jongens. Eerst wat achtergrondinformatie over mezelf en Project Oracle. Ik ben achtentwintig jaar, afgestudeerd in de oceanografie

aan Stanford. Ik heb net mijn doctorstitel in Geavanceerde Voorspellingssystemen voor het Niño-fenomeen gehaald, ook aan Stanford. Ik denk dat ik een systeem heb bedacht dat gebruikers in staat stelt om op de lange termijn een El Niño te voorspellen, op langere termijn en nauwkeuriger dan meteorologen nu kunnen.'

Messengers ogen lichtten belangstellend op.

'Bedoel je dat je de markt kunt verslaan?'

Gwen vroeg zich af of het te hoogmoedig zou klinken om dat te beweren, maar bedacht toen dat deze mannen financiers waren.

'Je slaat de spijker op de kop,' verklaarde ze, terwijl ze hun een stralende glimlach schonk.

'Vertel me meer.'

'Met genoegen. Maar alleen op een volstrekt vertrouwelijke basis. Hier is een geheimhoudingsverklaring. Misschien zouden jullie allebei zo goed willen zijn om die te ondertekenen,' zei Gwen, terwijl haar gewone, lome manier van spreken scherper en sneller werd. Ze overhandigde een formulier. Een normaal zakelijk gebruik, prentte ze zichzelf in. Geen enkele reden waarom ze daar iets onheilsPELLENDS in zouden zien.

Messenger keek verrast. 'Ik ben niet gewoon om zo snel te tekenen. Misschien zijn wij met iets soortgelijks bezig of gaat dat binnenkort gebeuren.'

'Dat betwijfel ik,' zei Gwen. Ze leunde zwiGGEND achterover in haar stoel, hun belangstelling prikkelend terwijl de seconden wegtikten. Langzaam boog ze zich weer naar hen toe. 'Mijn ouders, allebei doctor in de mariene wetenschappen, zijn hier achtentwintig jaar geleden mee begonnen. Vier jaar geleden heb ik hun research overgenomen. Ik weet wat de markt te bieden heeft. Ik ben al sinds mijn achtste op een of andere manier vertrouwd met dit terrein.'

Messenger zei niets, keek haar alleen aandachtig aan. Gwen merkte dat ze met haar ring zat te spelen en dwong zich daarmee op te houden. Uiteindelijk pakte Messenger een Montblanc-vulpen, las haar document grondig door en tekende. Weiss, die zijn baas nadeed, tekende ook.

Gwen ademde onhoorbaar uit en stopte de verklaringen veilig in haar koffertje.

'Zijn jullie allebei op de hoogte van de voorspellingen dat Californië hoogstwaarschijnlijk, vroeg of laat, getroffen zal worden door een Atmosferische Rivier Storm, ofwel een Ark-storm?' vroeg ze hun.

'Een meteorologisch armageddon,' zei Weiss. Hij had een zachte, bijna vrouwelijke stem.